

[Ministeren for offentlige arbejder.]
 at i det øjeblik man griber ind i den struktur, der i øvrigt er nedlagt i loven; så er vi i virkeligheden ovre i et andet spørgsmål, og det kommer man over i, bl. a. hvis man skal gå frem ad datterselskabsvejen. Jeg vil gerne nævne her — det hænger sammen med det ønske, der er fremsat fra flere sider om et grundlag for en bredere debat om statsbanerne i al almindelighed — at i det øjeblik man kunne tænke sig rent praktisk at gå til en ændring, f. eks. gennem udskiftelse af blot et begrænset område i datterselskabsform, eventuelt gennem et samarbejde, ville det sandsynligvis — uanset at der efter min opfattelse er hjemmel i loven til at gøre det — hurtigt virke ind på takststrukturen, således som den er nedfældet i loven. Allerede dette sikrer, at den almindelige politiske drøftelse, man gerne vil have ved en senere lejlighed, automatisk må komme: Jeg tror altså, jeg kan sige, at hjemmelen er til stede, men det hjælper jo ikke så meget, hvis dette, at man anvender hjemmelen, gør, at man griber ind i lovparagraffer, som så skal ændres, for så skal man jo alligevel have lovgivningsmagten med. Derfor tror jeg, at man kan være helt tryk med hensyn til, at hvis der skal ske større strukturændringer, skal der være lejlighed til en politisk drøftelse af dem; det ønske kan man simpelt hen ikke undgå at opfylde.

Man har nævnt — det nævnes også i betænkningen — det ønskelige i en nærmere drøftelse af de perspektiver, som åbnes gennem baneplanudvalgets betænkning. Det ligger i de bemærkninger, jeg allerede har gjort, at jeg regner med, at der bliver grundlag for en drøftelse i næste samling; men jeg har i virkeligheden gerne villet udvide grundlaget, ikke fordi jeg mener, der er noget forkert i at tage en drøftelse på grundlag af baneplanudvalgets betænkning, men den kunne jo godt blive mere begrænset, end praktisk er, for hvis jeg skal sige det ligesud, så er det jo somme tider sådan, at det virkelige liv arbejder hurtigere end udvalg, og det sker jo, at udvalgsbetænkninger fremkommer på et sådant tidspunkt, at de er en illustration af, hvad der enten allerede er gennemført eller undervejs. Derfor kan det godt være,

at vi skulle udvide grundlaget i fælles interesse.

Så skal jeg lige til sidst svare på spørgsmålet fra hr. Horn om disse henliggefrister og reglen i § 69. Jeg har nu fået lejlighed til at undersøge det og har også undersøgt det gennem justitsministeriets lovkontor. Jeg ville gerne have opfyldt ønsket, men jeg beklager at måtte sige, at sådan som lov om hittegoods er udformet, og med den forbindelse, der må ligge til den, har vi i hvert fald ikke på nuværende tidspunkt noget grundlag for at kunne ændre denne henliggefrist, den må altså blive stående. Om den så kan ændres ved en anden lejlighed i forbindelse med, at de regler, den skal hænge sammen med, bliver lagt om, det er en anden sag. Jeg tror, vi er enige om det saglige i det, og så må man jo se, om grundlaget kan komme.

Med disse bemærkninger vil jeg gerne takke ikke alene for bemærkningerne her, men også for en saglig og meget konstruktiv udvalgsbehandling, hvor jeg synes vi har fået mange interessante ting at arbejde videre med.

Horn: Jeg vil gerne takke ministeren for svaret vedrørende § 69, stk. 1, det må vi jo så affinde os med; så er der andre end statsbanerne, der kan sidde og irriteres over, at vi har en lovgivning, som påfører dem unødvendige udgifter.

Det, der gav mig anledning til at bede om ordet igen, var egentlig risikoen for at blive bragt i en lidt mærkelig situation. Det står også i relation til den måde, hvorpå pressen i de sidste dage har omtalt statsbanernes interne forhold. Der er noget, der tyder på, at man ligesom har lyttet lidt ved nøglehullet, eller hvordan sådan noget nu konstrueres.

Det ærede medlem hr. Stæhr Johansen taler om privat forretning og om at gøre DSB til et koncessioneret selskab, og jeg fik ligesom på fornemmelsen, at det ærede medlem forestillede sig, at jeg måske var ved at drive over på den tanke, at man kunne lave sådan et koncessioneret selskab. Jeg har gentagne gange givet udtryk for her, at det er en illusion at tro, at statsbanerne kan gøres til et koncessioneret selskab; det ville nemlig forudsætte, at folketinget